

147 χρόνια από την Επανάσταση του Κολινδρού Πιερίας - το πρότυπο για το σήμερα

/ Γνώμες

Από τις ιστορικές σελίδες δεν θα μπορούσε να λείπει και ο Κολινδρός Πιερίας. Μία ιστορική κωμόπολη, όπως μάς αναφέρει ο Επίσκοπος Κίτρους Νικόλαος Λούσης στα Απομνημονεύματά του, το 1880: «Κολινδρόν, 1 ½ ώραν απέχον τῆς θαλάσσης πρὸς δυσμάς, 5 ώρας ἀπὸ τῆς Αἰκατερίνης προς βορρᾶν καὶ 1 ½ ώραν ἀπὸ τον ποταμόν Ἀλυάκμονα προς μεσημβρίαν. Ἔχει περί τὰς 400 οἰκίας», αλλά ήταν και η έδρα της Επισκοπῆς Κίτρους• «ἡ Αἰκατερίνη, το Κῆτρος, το Κολινδρόν, ἡ Μελίκη, ἡ Λιμπάνοβα ὑπάγονται εἰς την ἐπισκοπὴν κίτρους, ἥτις ἅπασα περιλαμβάνεται ἐντὸς τῆς Πιερίας, ἔχουσα ἔδραν το Κολινδρόν» .

- Γράφει ο Σωτήριος Θεολόγου, Μεταπτυχιακός Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ.

Αυτή η κωμόπολη διαδραμάτισε καταλυτικό ρόλο στα γεγονότα στα τέλη του 19ου αι. Εξεγέρθηκε, μη αντέχοντας άλλο, τον οθωμανικό ζυγό. Δεν χάρισε την

πολυπόθητη νίκη και ελευθερία, όμως έθεσε τα θεμέλια για την ελευθερία της Μακεδονίας στα επόμενα χρόνια.

Οι προετοιμασίες για την εξέγερση ξεκίνησαν από το 1877. Με πρωτεργάτη τον φλογερό Επίσκοπο Κίτρους Νικόλαο Λούση και με λίγους κατοίκους της κωμόπολης, άρχισε η οργάνωση του ξεσηκωμού.

Όλα είναι έτοιμα για τον ξεσηκωμό το Φεβρουάριο του 1878. Στις 19 Φεβρουαρίου 1878, υψώνεται το λάβαρο της Επανάστασης στο Λιτόχωρο, με επικεφαλής τον Κοσμά Δουμπιώτη. Ενώ, στις 22 Φεβρουαρίου 1878 ο Επίσκοπος Νικόλαος υψώνει το επαναστατικό λάβαρο στον Κολινδρό, μαζί με τους Βαγγέλη Χοστέβα και Παύλο Πατραλέξη. Εντός ολίγων ημερών, η Επανάσταση καταπνίγεται και ο Επίσκοπος Νικόλαος καίει το Επισκοπικό μέγαρο για να μην πέσει στα χέρια των Οθωμανών, μαζί με σχετικά έγγραφα της περιοχής. Αμέσως μετά, αναχώρησαν για τη Μονή των Αγίων Πάντων.

28 Φεβρουαρίου, ο Οθωμανικός στρατός καταλαμβάνει τον Κολινδρό χωρίς να συναντήσει σθεναρή αντίσταση.

Αυτό ήταν το σύντομο τέλος της Επανάστασης του Κολινδρού. Μπορεί, άμεσα, να μην φάνηκε ως επιτυχής, όμως κατάφερε να μην τεθεί σε ισχύ η Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου, κατά την οποία ορισμένες περιοχές της ελληνική Μακεδονίας θα περνούσαν στα χέρια των Βουλγάρων.

Αλλά, η Επανάσταση του Κολινδρού μπορεί να καυχάται ότι ήταν και το πρώτο επαναστατικό κίνημα αμέσως μετά την επανάσταση του 1821 στην περιοχή.

Λίγοι άνθρωποι. Απλοί, άνθρωποι της βιοπάλης έδωσαν τα πάντα για την επανάσταση. Για να φουσήξει αέρας ελεύθερης Ελλάδας, αέρας ελευθερίας και ηρωισμού.

Αυτοί οι άνθρωποι, έγιναν μία χούφτα, υπό την ηγεσία του Επισκόπου Κίτρους Νικολάου, για το καλό του τόπου τους και να γίνουν άξιοι των προγόνων τους.

Στο τέλος του Επισκόπου Νικολάου φαίνεται η αχαριστία της Ελλάδας προς τους ανθρώπους που την κράτησαν ελεύθερη. Πέθανε φτωχός και μόνος στη Λαμία το 1882.

Δεν κατέβασε ποτέ τη σημαία των ιδανικών του για τη δική του καλοπέραση.

Δεν κατέβασε τον πήχη για να γίνει αρεστός από τους άλλους.

Όπως χιλιάδες άλλοι ήρωες• Γερμανός Καραβαγγέλης, Χρυσόστομος Σμύρνης, Παύλος Μελάς κ.α.

Έσπειρε με τη θυσία του το σπόρο της ελευθερίας για να φυτρώσει μετά από λίγα χρόνια, αλλά αυτός δεν πρόλαβε να τη δει να βλασταίνει.

Ο Επίσκοπος Κίτρους Νικόλαος Λούσης δεν πρόδωσε την καταγωγή του, η οποία τον υποχρέωνε να αγωνιστεί με τόλμη και αυτοθυσία για το καλό της πατρίδας του.

147 χρόνια μετά, και ακόμα γιορτάζουμε και τιμούμε αυτούς τους λίγους ανθρώπους• τους επαναστάτες κατά την Επανάσταση του Κολινδρού. Άραγε, σήμερα, υπάρχει το αίσθημα της θυσίας προς την πατρίδα; Υπάρχει το αίσθημα της αντίστασης; Θα ήταν περήφανος ο Επίσκοπος Κίτρους Νικόλαος Λούσης αν έβλεπε τους απογόνους του, να μην δίνουν καμία σημασία για τον τόπο τους;

Ας μας προβληματίσει αυτή η επέτειος για τη δική μας πορεία μέσα στο χρόνο και στον τόπο. Ας πάρουμε τις αποφάσεις πριν να είναι αργά. Λίγοι για την ελευθερία ή πολλοί για την υποδούλωση;

Χρόνια Πολλά!